
КНИГА X.

Съдържаніе. Съюзниците предлагат на Идоменея да влезе въ тѣхния съюзъ противъ Давнійцытъ. Идоменей се склонява и имъ обещава войски. Менторъ не одобрява дѣто са е оплелъ тѣй лекоумно въ нова война, когато той има нужда отъ единъ дълговремененъ миръ за да утвърди, чрезъ мѣдры учреждения, града си и новооснованото си царство. Идоменей съзнава погрѣшката си; и съ помощта на свѣтътъ на Ментора, той убѣждава съюзниците да са задоволихтъ съ стѣ само Критяни предводители стуваны отъ Телѣмаха. На трѣгванье Телѣмахъ като са прощаваше съ Ментора не можѣ да са стѣри да не искаже очудванье заради поведеніето на Идоменея. Менторъ са ползова отъ този случай за да даде на Телѣмаха да разумѣе колко е опасно да бѣде несправедливъ като си допуща да критикува строго тѣзи които управляватъ. Подиръ заминуваньето на съюзниците, Менторъ разгледва подробно града и царството Салентеко, състояніето на трговіята му и сичкытъ части на неговото управленіе. Той свѣттова Идоменея да съчини мѣдры постановленія за трговіята и за полиціята, да раздѣли народа си на седемъ класеса и да различи степенята на сѣкый чрезъ различіето на облеклото; еще да неспѣди раскошествово и неспотрѣбнытъ художества за да са посветихтъ художниците на потрѣбнытъ искусства, на трговіята, и найвече на земледѣліето, което той твърдѣ много почита; найподиръ той привождѣ сичко до една благородна и въздържна простота. Честитытъ послѣдствія на туй преобразование.

Между туй сичката съюзническа войска простираше чаджрытъ си, и полето бѣше вече покрито отъ разноцвѣтны прекрасны хоругвы на което утруденытъ Есперійцы чакахъ съня. Когато царьетѣ съ свитытъ си влѣзохъ въ града, тѣ са почудихъ какъ въ толкози малко време можихъ да са построихтъ толкози великолѣпны зданія и затрудненіята отъ една толкази голѣма война не въспрѣхъ новыя този градъ бѣржи да порасте и да са украси.

Тѣ са почудихъ на мѣдростыта и на остроуміето на Идоменея, който бѣ основалъ едно толкози хубаво царство, и сѣкый заключаваше, че слѣдъ като станѣ